

низки обумовлених результатів/продуктів на рівні вимог і стандартів якості. Проектний менеджмент – це процес управління командою, ресурсами проекту за допомогою спеціальних методів та прийомів для успішного досягнення поставленої мети. Класично найважливішими параметрами у процесі управління проектом вважають виконання роботи у заданих обсягах, вчасно і в межах виділених коштів.

У підсумку зазначимо, що сьогодні, в умовах бурхливих перетворень, орієнтації суспільного життя на ринкові відносини, проектний менеджмент може забезпечити стабільність інноваційного розвитку освітньої установи. Він стає новітньою філософією управлінської діяльності.

Використана література

1. Поняття проекту. URL: <http://library.if.ua/book/134/9063.html>
2. Проектний менеджмент для інноваційного розвитку освітніх організацій України: навч. посіб. для підготовки магістрів за спеціалізаціями «Управління навчальним закладом» та «Управління проектами», підвищення кваліфікації слухачів, керівників навчальних закладів/З. В. Рябова, А. Б. Єрмоленко, Т. А. Махinya та ін.; за заг. ред. академіка В. В. Олійника, маг. Ф. Фреха; НАПН України, ДВНЗ «Ун-т менедж. освіти»; КультурКонтакт Австрія. К., 2017. 118 с.
3. Newton, R. (2008). The Project Manger's Book of Checklists. Everything you need to complete a project successfully, smoothly and on time. Harlow: Pearson

УДК 373.091.113

О.М. Остапчук

директор ТНВК школи-ліцею №6 ім. Н. Яремчука, м. Тернопіль,
0352-254416@ukr.net

ОСВІТНІЙ ВЕКТОР КЕРІВНИКА ЗАКЛАДУ В СТРУКТУРІ ШКІЛЬНИХ СИСТЕМ

Володимир Співаковський, директор приватного ліцею «Гранд», у своїй книзі «Образовательный взрыв» звертає увагу на

місце директора в системі роботи освітнього закладу. Всі звикли, що в управлінській схемі директор знаходиться зверху таблиці. А вже від нього «тягнуться» управлінські зв'язки до заступників, методслужби, педрад тощо. Така схема є застарілою і її функціонування призвело до того, що директори шкіл відірвані від сутності освітнього процесу на нижчих щаблях оцієї «ієрархії», і не можуть вдало планувати шляхи активізації можливостей учасників освітнього процесу для їх розвитку. Можна апелювати: все залежить від особистості. Однак є ще системи шкільного життя і вони тримаються на відповідальності всіх, і директора, насамперед. Прогресивне бачення розвитку освітнього закладу найкраще проявляється у директорів, які знаходяться всередині шкільних систем. Такі директори є і лідерами, і генераторами ідей, бо вони завжди в дії. Тоді директор підтримує тісні контакти з усіма учасниками освітнього процесу, а також бачить можливість впливу на всі шкільні системи. А шкільні системи роблять освітній простір або комфортним, або ні.

Якісне функціонування шкільних систем є важливим чинником відповідальності за розвиток як учнів, так і професійного зростання педагогів. Системи оцінювання, учнівського самоврядування, фінансування, мотивації, позакласної роботи, фізичного виховання, методів навчання та інші потребують директора-менеджера і директора-лідера. Тобто два людські таланти в одній людині. Діяльність директора тоді буде спрямована на логіку роботи всієї освітньої установи і директор завжди буде в центрі шкільного життя. Але не як просто посадова особа, а як «системний адміністратор», що створює такі умови, за яких учні не можуть не вчитися, не можуть залишатися поза шкільним життям. А вчителі мають і свободу педагогічної думки, і є відповідальними за свою справу.

Кен Робінсон у своїй книзі «Як уникнути Долини Смерті в освіті?» зазначає, що не існує жодної школи, яка була б кращою, ніж її вчителі. Бо вчителі є джерелом успіху. Цілком зрозуміло, що директор в цьому контексті проявляється як фігура, що творить школу або кращою, впроваджуючи «клімат-контроль» і створюючи клімат можливостей, або пливе за течією звітів, пояснень, паперових проектів.

Діти найкраще себе реалізують тоді, коли є можливість вибору варіативних чи альтернативних навчальних програм, що

розвиває їхні різноманітні таланти. Тому педагоги мають обговорювати процес навчання, а не обговорювати освіту, бо без навчання – немає й освіти. І тут роль директора в тому, щоб не заохочувати вчителів до звичних алгоритмів, а збуджувати силу уяви, допитливості, оригінальності.

Тому неможливо покращити освіту, якщо не змінювати освітній вектор діяльності керівника закладу і якщо керівник не буде залучати творчих людей до викладання. Керівник, який знаходиться всередині шкільних систем, буде створювати зразкову школу, але не ту, де все на своїх місцях, а де все в русі, творчості і вдосконаленні. У такій школі і директор, і педколектив будуть навчати дітей як учитися, як мислити і як стати менеджером власного майбутнього. І всі ці знання будуть «вплетені» в усі шкільні і позашкільні дисципліни. Тоді змістом освітнього процесу в школі стане життя учнів, у котрому вони дорослішають, розвиваються і формуються як особистості.

Використана література

1. Спиваковский В.М. Образовательный взрыв. К.: «Гранд-Експо», 2011. 435 с.
2. Драйден Г., Вос Д. Революція в навчанні. Львів: «Літопис», 2005. 541 с.
3. Громовий В. В. Як зробити помаранчеву школу. К.: «Шкільний світ», 2006. 336 с.

УДК 37.01.3 – 051:37.041

В. М. Чайка

доктор педагогічних наук, професор, декан факультету педагогіки і психології Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка, доктор габілітований, професор Вищої школи економіки та інформатики (м. Ольштин, Республіка Польща), *chaikavm2704@gmail.com*

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОГО САМОРОЗВИТКУ ПЕДАГОГА

Проблема професійного саморозвитку педагога в нових соціокультурних й економічних умовах сучасного суспільства є однією з актуальних, маловивчених і гостро дискусійних.